



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. Referuntur nostratis sententiæ argumenta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

fuit, aequaliter adhuc exponendum in subsequen-
tibus.

PROBATIO IV.

Reflexiva super quartum opposita
partis argumentum à n. 19. expo-
situm, unà cum responsionibus ibidem ad-
ductis.

27. Sescitari hinc lubeat ex argumentante, an
illo suo argumento intendat probare, quod Rex in vi
Iuris Divini sit exauthoratus, ac depositus ipso fa-
cto, si fiat hæreticus, vel alias sit Ecclesia no-
torius persecutor? Nunquid enim ex vi Iuris Di-
vini Deut. 17. prohibentis, à populo Israelitico
eligi Regem à Iudaicà, pro tunc verà, Reli-
gione alienum, talis electio fuisset invalida?
Nunquid Matrimonij vinculum, si unus infi-
delium conjugum convertatur ad fidem Chri-
stianam, altero renuente converti, ex par-
te illius per Ius Divinum ipso facto invalidatur?
Num, si Summus Pontifex possit suæ supre-
mæ autoritatis potestate Regi infideli, Eccle-
siæ sanctæ, Evangelijque propagationi positivè,
ac violenter resistenti, bellum indicere, sicque
devictum ex iustitiæ vindictivæ jure, cuique
supremo Principi inexistente, indirectè exau-
thorare, oporteat autem, uti argumentans
dicit, major hæc in parte esse Ecclesiæ potestas
erga Regem Christianum, sui juramenti im-
memorem, ac perfidum Orthodoxæ Religio-
nis hostem, num, inquam, sub hac majori-
tatis ratione credendum est insinuari, quod
istud majus exauthorandi Reges jus, ex spe-
ciali aliquo, ac specifico Iure Divino tam na-
turali, quam positivo competat Ecclesiæ? Ita
perfecto est à nobis jam frequentius ostensum,
Ecclesiæ jus esse positivum à Christo Domino
constitutum, & annexum Summo Pontifica-
tui sub verbis: *Quodcumque solveris super ter-
ram.* Neque tamen in vi hujus Iuris Divini
ipso facto exauthoratur Rex hæreticus, sed
per Oecumenicæ autoritatis judicariam sen-
tentiam faciendâ est talis exauthoratio: pro-
ut isthæc Summi Pontificis potestas magis ad-
huc patebit ex dicendis infra à S. sequenti.

§. III.

Referuntur nostratis sententiæ
argumenta.

ARGUMENTUM I.

30. Auctor Regalis Sacerdotij cit. §. 17. n. 5. ar-
gumentatur 1. Potestatis super Reges quo-
ad temporalia etiam protentæ rationem desu-
mendo ex juramento, quo se Reges Ecclesiæ,
& subditis obstringunt: quando enim Regi-
bus habent committuntur, juramento se ob-
ligant & subditis, de eorum privilegijs non
infringendis, & Ecclesiæ, de illâ contra ho-
stes defendendâ; veluti pateat ex juramento
Caroli Magni apud Spondanum anno 800. &
Ottonis Imperatoris in Cap. Tibi. 32. dist. 63.

Si ergo fidem, & juramenta fallant, à privâ-
tis quidem æquo animo sunt tolerandi, autho-
ritate tamen politicâ coerceri possunt; uti ele-
gantè docuit S. Thomas de Regim. Princip. lib.
1. toto. cap. 6. Fidem enim frangenti, fides im-
punè non servatur, viderique super hoc potest
Cap. 3. De Iurejurando. Cap. 28. De Simonia. Cap.
Frustra. De Regulis Iuris in 6. Lex. Cum personas.
21. Cod. De pactis: Clementina unica. De Iureju-
rando. Cum ergo causa juramenti, & perju-
rij sit fori Ecclesiastici. Cap. 1. De Iudic. & Cap.
34. De Elect. Ideo si hoc à Regibus committat-
tur, cur à Summis Pontificibus judicari, & pœ-
nis coerceri non possit? Ergo ex hoc saltem
capite Summorum Pontificum judicio submit-
tuntur.

Reflexio.

Reflexionem super hac argumentatione faci-
endo, facile concedet pars adversa, per-
jurij reatum sive privativè, sive cumulativè
in personis secularibus esse fori Ecclesiastici,
sicque ad eò in Regibus subesse iudicio Ponti-
ficis, ejusque virgæ correctoriæ Matth. 18. per
Christum lancitæ, in vi cujus super omni Chri-
stianorum peccato notorio, per viam ibidem de-
scriptam, procedi potest usque ad separationem
à Communione fidelium. Sed an ultra hanc
censuram progredi valeat Ecclesia, decernendo
exauthorationem, ac depositionem Reg-
um, alibi quidem fuit discussum ex fidei prin-
cipijs, attamen ex præciso argumento proxi-
mè deducto, necdum evincitur. De quo ser-
mo nobis erit infra.

ARGUMENTUM II.

Auctor præcitatus n. 6. argumentatur 2.
Pro nostrate sententiâ rationem desumi
posse ex potestate interpretandi, declarandi-
que Iuris Divini, & naturalis dubij. Hanc
enim Summis Pontificibus concedunt Catho-
lici omnes, quippe cum potestas ejusmo-
di apertissime deducatur ex Deut. 17. cap. Cum
ergo detur aliquis casus, in quo Galli faten-
tur, Principem abdicari posse: imò P. Maym-
bourg. lib. 2. histor. Iconoclast. hanc abdi-
candi Reges potestatem Statibus, & Comitijs
Generalibus concedat; cur non possit Sum-
mus Pontifex saltem per viam autoritativæ
declarationis pronunciare, in consensu cæter-
arum circumstantiarum, & ob gravissima ma-
la Reipublicæ Christianæ, Religionique, ac
Ecclesiæ impendunt, juramentum à subditis
præstitum, non obligare, eosque solutos, libe-
rosque esse. Si enim concedimus, casum aliquè
dati, in quo juramentum hoc non obliget,
quando is contingat, iudicium erit Summi
Pontificis, ad quem causæ juramentorum spe-
ctant. Cap. 31. De iudicij. Cap. 34. De elect.
Quid ergo quoad effectum ipsum differt, sive
dicamur, jus Pontificium in Reges esse veræ
potestatis, sive meræ declarationis, & inter-
pretationis autoritativæ? Quemadmodum
Summus Pontifex sive dispenset in præcepto,
sive declaret, præceptum resistendi cessare,
utroque modo obligatio resistendi sublata est.

R

Quod

33. Quod si quis hanc ipsam declarandi potestatem Pontifici negaret, in primis negaret, quod nunquam, salva Religione, negatum est. Deinde disquiri exinde posset, ad quem ergo ista declarandi facultas pertineat, an ad subditos universos? Atque tunc miserima est omnium juramentorum, omniumque Regum conditio, si Coronæ, & Imperia voluntati, arbitrio, & declarationi eorum subjaceant: quibus, cum placuerit, & aliter judicaverint, sua erga Regem juramenta solvantur. An nemo sit, qui jurisjurandi dubiam obligationem interpretando solvere valeat? Atque tunc iterum misera erit omnium jurantium conditio, si in tantâ casuum varietate, & alteratione, dum merito dubitatur de juramenti subsistentiâ, nemo sit, qui dubitantes absolvere, dubioque liberare valeat.

Quis ergo Francos juramento, quod Childerico dixerant, absolvit? Quis Romanos, cum à Græcis ad Carolum Magnum Francorum Regem defecerunt? Quis eisdem Francos, cum Hugoni Capeto Regnum detulerant, Carolo I. Lotharingæ Duci, & Regij sanguinis proximo debitum? Quod si proinde concedatur, alicui esse potestatem interpretandi juramentum, nemo jam superest, cui hoc deferatur, nisi Magistratui Ecclesiastico, eique præcipue, cui dictum est: *Quodcumque solveris super terram &c.* Quod Ecclesia Gallicana aperte professâ est, quam per os Petronij Cardinalis sic locutam accepimus in Comitij generalibus Anno 1615. *Sacramento vinciri Reges Gallie, ubi inaugurantur, pellendis Regno suo hæreticis: si pejeraverint in hæresin ipsi degeneres, si factores hæresiarcharum, si novi dogmatis assertores, debent ultionem Vicario Dei, ad quem unum ex Lege spectat perjurijs pena, Gramondus lib. 1. Histor. ad Annum 1615. fol. 65.*

Reflexio.

34. Reflexionem super hac argumentatione faciendâ, videtur opportunum, indagare naturam juramenti, quod Reges præstant. Hoc implicite saltem, ac virtuali pactioni superstruitur, tum Regni bonum politicum, & Ecclesiasticum, justitiamque inter subditos promovendi, & administrandi, tum Religionem Orthodoxæ Fidei servandi integram adversus hæresiarchas &c. Si Rex igitur in hujus pactionis observantiâ deficiat, adeoque fas sit, ipsi frangenti fidem, reciprocè fidem frangere, an pactionis hujusmodi vinculum ex parte illius, cui juratum est, ipso *jure naturæ* solvitur? Ad quid ergo opus esset declaratione autoritativâ, nisi super pactionis, cui jusjurandum superstruitur, seu observantiâ, seu violatione *juridicè* decernendâ?

Num verò, quia talis pactionis vinculum, quod in purâ etiam naturâ statu subsisteret, atque jurejurando, quâ lumini naturali consensu, firmari posset, soli Pontifici potestati reservatum dixeris? Ubi verò hujus pactionis per fidei ex parte Regis fractionem invalidatio esset *juridicè* declarata, numquid per ipsam rei naturam rueret jurisjurandi, utpote

accessoria obligatio? Ad quid igitur Franci, quando Childericum Regem ineptum regimini in suis Comitij publico etiam judicio decreverant, recursum habuerunt ad Sedem Apostolicam? An quia dubium super fuerat de causis invalidatæ virtualis illius pactionis? At numquid hoc etiam judicium, qua politicum illum contractum præcisè concernens, secundum ipsum *jus naturæ*, erat adhuc propositionatum sphaeræ Tribunalis Civilis? Altius igitur quædam ratio investiganda est, cur judicium illud de Childerico deiciendo à regimine Franciæ, & subrogando Pipino, delatum fuerit ad Summum Pontificem. Quæ altioris indaginis ratio ab Authore *Regalis Sacerdotij* rectè reductur in ea Christi verba, ad Petrum, ejusque successores prolata: *Quodcumque solveris super terram &c.* At quomodo ex hoc Divino Christi oraculo deduci valeat illa sublimior investigatio præsentis innotuit nostro specialiter accommodata ratio, necdum apparet ex prædicti authoris argumentatione. Unde præterquam, quod in præcedentibus in hoc indagando laboraverimus, ejus aliqualem adhuc discussionem præsentis rei statui opportunam reliquamus in sequentem conclusionem.

ARGUMENTUM III.

A Author *Regalis Sacerdotij præcatus n. 71* 35. argumentatur ex hoc, quod Imperatoribus, & Regibus intumbat, esse Advocatos, & Defensores sanctæ Ecclesiæ. Etenim hoc Advocati & Defensoris Ecclesiæ munere obstringi Reges, ac Imperatores, expressè habetur in Cap. *Venerabilem. De Elect. & Clement. Romani. De jurjurando*: nec non in Cap. 2. in 6. *De supplenda neglig. Pralat.* Fatentur idiplum etiam Electores Imperij; uti videre est apud Bovium ad annum 1314. & Albertus Austriacus ad Bonifacium VIII. apud Baronium ad annum 996. Ipse Rex Christianissimus tom. 2. *Preuves des libertes de l'Eglise Gallicane* scribitur per Archiepiscopum Parisiensem sic allocutus Clementem VII. quod ipsi tanquam vero Christi Vicario, & Petri successori obedientiam præstet, seque, & sua Regna, & dominia pro sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ tuitione offert, & pollicetur. Similia scribit tum Beatus Leo Epist. 73. ad Leonem Augustum, quod Regiam potestatem debeat agnoscere sibi collatam ad Ecclesiæ præsidium: tum B. Gregorius Papa ad Mauritium Imperatorem lib. 2. *indist. 11. Epist. 6.* quod oporteat, ut terrestri regnû caelesti famuletur. Cum proinde ex allatis textibus certissimum sit, Imperatores, Reges, Principesque omnes advocatos esse, defensores, ministrosque Ecclesiæ, adeo ut ex intentione Dei hic fuerit primus, præcipuusque finis, Reges, Regiamque potestatem instituendi, ut scilicet Ecclesiæ, ac fidei deservirent. Idcirco, si Ecclesiæ noceant, eamque opprimant, cui patrocinium debent, poterit in illos, velut in suos ministros, advocatosque Ecclesiæ, animadvertere, & in officio continere; nam ut bene argumentatur Innocentius III. Cap. *Venerabilem. De Electione. Etiam* quid

quid enim Ecclesia Advocato & Defensore carebit, eorumque culpa redundabit ipsi in poenam?

Reflexio.

36. Reflexionem super hanc argumentationem faciendo, disquirere lubet; Num advocati Ecclesiae officium, seu Regi, seu Imperatori incumbat ex specifico jure alicujus quasi contractus; seu passionis saltem implicitae? In Occidentis eundem Imperatore videtur talis quasi contractus subsistere, dum Pontifex Romanus Imperium Graecis ademptum, transtulit in Francos & Germanos, sub tacita quasi conditione talis oneris: at tamen haec ratio locum non habebat olim vel in Orientis Imperatore, vel etiam in Regibus, in quos alia via, ac independentem a Romanis Pontificibus, prorogatur successio Regiae potestatis.

37. De his igitur rursus movetur quaestio; An ex aliquo jure specifico Romani Pontificatus proprio, obstringantur ad ejusmodi advocati, seu Defensoris Ecclesiae munus, vel potius ex obligatione quasi transcendentali characterem Christianitatis consequente, in vi cuius non privata duntaxat, seu personalia, seu realia, sed publica etiam, ac Regia jura cum Christi caractere in eo subiecto conjuncta, quilibet homo Christianus tenetur saltem non usurpare in perniciem Ecclesiae? At ex quo fundamento ostenditur ista Regis Christiani obligatio positiva, ad se cum universis suis potentibus, & juribus pro Ecclesia impendendum in casu saltem necessitatis? An isthaec fortassis obligatio, uti in omnibus Christianis, praecipue in Regibus Baptismali caractere insignitis, fundatur in hoc, quod per ipsum Christi characterem sint subditi, per fidem sverò membra Ecclesiae, sit autem juris quasi naturalis, ut subditi pro suo Superiore, ac membrum pro sui corporis seu naturalis, seu politici conservatione, omni virtute, ac potentia sua impendat se in calu nedum extremae, sed etiam gravis necessitatis? Hoc autem supposito, ex ipsius etiam naturae lumine principium perspectum est, in quo est talis obligatio, posse, dum illam non praestat, adversus ipsum insitum seu querelam, seu processum publicum: atque adeo Ecclesiae potestatem esse, conveniendi Reges Christianos, atque durius contra ipsos agendi, si deficient in illa sua obligatione, quamvis ex illo praeciso argumento necdum eluceat, quanta sit Ecclesiae, ac specificè Summi Pontificis autoritas in tali defectu procedendi adversus Reges Christianos, Sed istud punctum decidendum venit ex alijs haecenus deductis fidei principijs.

ARGUMENTUM IV.

38. Auctor Regalis sacerdotij cit. S. 17. argumentatur 4. ex comparatione temporalis, ac Ecclesiasticae dignitatis. Hanc enim esse illa multo majorem, fatentur omnes, elegantiusque docuit Innocentius III. in Decretali ad Constantinopolitanum Imperatorem Cap. sollicitè, de Majorit. & obed. ubi inter alia sic habetur: Praterèa nosse debeuerat, quod fecit Deus duo luminaria in firmamento caeli, luminare

majus, ut praesset diei, & luminare minus, ut praesset nocti: utrumque magnum, sed alterum minus. Ad firmamentum igitur caeli, hoc est, universalis Ecclesiae, fecit Deus duo luminaria, id est, duas instituit dignitates, quae sunt Pontificalis, & Regalis potestas, sed illa, quae praesst diebus, id est, spiritualibus, major est, quae verò carnalibus, minor, ut quanta sit inter solem, & lunam, tanta inter Pontifices, & Reges differentia agnoscat.

Simile habet Gelasius Papa ad Anastasium Imperatorem: Nosti, inquiens, quod licet praesideas humano generi dignitate rerum, tamen Praesidibus Divinarum devotus colla submittis, atque ab eis causas tuae salutis exptis, inque sumendis caelestibus Sacramentis: esque, ut competit, dispensandis, subditi te debere, cognoscis Religionis ordinem potius, quam praesstesse. Nosti itaque inter haec ex illorum te pendere iudicio, non illos ad tuam redigi velle voluntatem. Etsi cunctis generaliter Sacerdotibus rectè Divina tractantibus fidelium corda convenit submitti: quanto potius sedis illius Praesuli consensus est adhibendus, quem cunctis Sacerdotibus & Divinitas summa voluit praeminere, & subsequens generalis Ecclesiae pietas jugiter celebravit?

Hanc ergo supposita Ecclesiasticae supra saecularem potestatem prerogativa, & excellentia, argumentari sic licet. Ad minus tantum debemus Ecclesiasticae potestati in saecularia bona, personaeque concedere, quantum conceditur temporalis potestati in bona, & personas Ecclesiasticas: cur enim majori potestati, & nobiliori minus concedamus? Videmus verò passim, Principes temporales, in Gallia praesertim, indirectam potestatem in personas, & bona Ecclesiastica exercere; quae tamen omni jure Divino, humanoque exempta esse, omnes fatentur.

Reflexio.

39. Reflexionem super isthaec argumentationem faciendo, disquiro; quia solis super lunam praeminentia lunares influxus non valet ex integro moderari, quod minus in hominibus per se praevaleant in ordine ad quosdam sublunarios noxios effectus; An majoris erga Regiam potestatem sit Ecclesiasticae autoritatis efficacia, universis Regiae Majestatis juribus praevaleat potens? Et quia Gelasius Papa Sacerdotij, & a fortiori Summi Ecclesiae Pontificatus supra Imperatorem praeminentiam videtur definisse praecise in ordine ad spiritualia, quo jure extendatur ad temporalia, & quidem cum vi coercitiva, & quasi coactiva? Certè S. Hieronymus Epist. 2. ad Nepotianum. Ecclesiae sanctae Antistites ita alloquitur: Recordemur semper, quid Apostolus Petrus (suae Epist. 5.) praecipit Sacerdotibus: Pascite eum, qui in vobis est, gregem Domini, procedentes non coactè, sed spontaneè secundum Deum, neque turpis lucrae gratia, sed voluntarie, neque ut dominantes in Clerum (multo minus in potestatem Regiam) sed forma sacri gregis ex animo. Ex cuiusmodi Patrum sententis redarguunt Neoterici, quod Deus unicam supream architectonicam, & autoritativam potestatem, jure gladij armatam instituerit in terris, cujus proinde juris

R 2 dictione

ditioni omnis anima, juxta Apostolum Rom. 13. subiecta, & ad imperata omnia debeat esse obnoxia; atque hoc prætendunt probari, tum quia Christus Magistratibus se subiectum professus est, solvendo pro se, & Petro vespitali Matth. 17. & 27. tum quia veteres Sacerdotes Regibus suis subiectos fuisse, liquet ab exemplo Salomonis Abiatharem deponentis: tum quia in Novo Testamento Rom. 13. v. 1. Tit. 1. v. & 1. Petri 2. v. 13. præcipitur omnibus, nullo excepto. obedientia civilis. Quandoquidem igitur ex hisce subinferant Neoterici, contra jus Dei, & naturæ facere, qui externam, & supremam ejusmodi jurisdictionem civili collateralem, ne dicam, superiorem, & majorem invehunt, & imperium in Imperio ædificant; ex altioribus fidei principijs oportet, Pontificiæ authoritatis super Regiam potestatem majoritatis jus demonstrare, priusquam subsistere valeat illa *dicti* Authoris argumentatio.

CONCLUSIO.

40. **A**rgumenta quæcunque sive ex sacris Canonibus, sive ex Conciliorum Oecumenicorum sanctionibus, sive ab exemplis Summorum Pontificum, sive ab authoritate Theologorum, ac Ecclesiæ sanctæ Doctorum, sive ex rationibus desumpta, ad ostendendam Summi Pontificis supra Reges quoad temporalia *indirectam* potestatem, non habent vim, nisi in prudentia etiam infusæ, non autem fidei lineâ convincentem, nisi quatenus per hanc resolvuntur in fidei principium subsistens ex hisce *Ioannis 1. Pasce oves meas.* & *Matth. 6.* ad Petrum prolatis verbis Christi: *Tibi dabo claves Regni Cælorum, quodcumque solveris super terram &c.*

Explicatur. Etenim ipsa Canonica, seu Conciliaris sanctionis, Pontificiæque cujuscunque decisionis natura est, ut sit fundata supra Petram, adversus quam portæ inferi non prævalebunt. Hujus autem Petræ fundamentum non est, nisi fidei veritas, verbo Dei vel scripto, vel tradito manifestata. At ipsa quidem Conciliarium, & Canonicarum sanctionum, Pontificiarumque definitionum uniformis traditio validum præbet argumentum Divini traditi verbi, quod tamen, habito saltem respectu ad homines, tantò magis est convincens, quanto efficacius demonstrari valet ex sacris Litteris, quemadmodum ex præadductis Christi verbis posse talem fieri demonstrationem, constat ex dictis *superius*. Et verò Theologicæ quoque demonstrationis, ex qua unice pendet Theologorum, ac Ecclesiæ Doctorum authoritas, est ea natura, ut resolvatur in fidei principia. Potest equidem vera quoque demonstratio Theologica subsistere, si ex uno fidei, & altero naturæ lumine noto principio procedat. At tunc naturalis luminis principium combinatum cum fidei

principio ex hoc in tantum sublimatur, ut sob utriusque inter se collatione resultet aliud quoddam *Divine Revelabilis dicit solutum*, lumen objectivum, per quod subsistat vis conclusionis Theologicæ illativa cum certitudine consequentis, licet inevidente, attamen plus, quàm metaphysicâ, proprieque vocatâ Theologicâ, in ipsum fidei lumen reducibili. Cujusmodi adeò Theologicæ demonstrationis vim convincentem hæcenus inquirebamus, ostendimusque, eam non subsistere, nisi ex resolutione in præadducta fidei principia, uti etiam in virgam correctoriam, & coercitivam *Matth. 18.* descriptam. Sub quâ proinde methodo Theologicæ demonstrationis, enitemur præsentis quoque conclusionis probationes expendere.

PROBATIO I.

Reflexiva super *primum* nostratis sententiæ à n. 30. propositum argumentum.

41. **E**O argumento dicebamus, evinci quidem, quod perjuri reatus subsit coercitivæ virgæ *Matth. 18.* Ecclesiæ per Christum concessæ, ad excommunicationis usque censuram procedere potenti. An verò ad Regum usque exauthorationem, ac depositionem extendi valeat, clariùs evincitur ex præadductis *Joan. 21.* & *Matth. 16.* sacris textibus Evangelicis, uti mox ulterius ostendetur. Nempe duplex est in Ecclesiâ tribunal à Christo institutum. Unum fori *interni* penitentiale, cui subijciuntur quorumvis Christianorum, cuncta etiam secretissima cordis peccata. Cur hoc? Nisi quia Christus *Ioannis 20.* Apostolis, ejusque successoribus indefinitè dixerat: *Quorum remiseritis peccata, remittentur eis &c.* In quo autem consistit peccati ratio, nisi in moralitate deviance à regni cælorum, & hinc supernaturalis ordine? At Christus non minus indefinitè dixit, *si peccaverit in te frater tuus* (repudiata fraternâ correctione) *demonstret eum Ecclesiæ, quam si non auderit, sit tibi sicut Ethnicus, & publicanus.* Hic autem per Christum constitutus procedendi modus denotat ordinem ad forum visibile, ac *externum* Ecclesiæ, cui proinde ex Christi Domini institutione subest omne fratris Christiani peccatum, si tamen respectu illius fori probari valeat. In aperto igitur est, præter secretum concientie forum penitentiale, à Christo institutum, esse alterum quoque forum *externum*, & *judicium* Ecclesiasticæ potestati conceditum. In hoc proinde foro Ecclesiæ *externo*, quis in tertris supremam habet authoritatem, nisi Petri successor, cui omnes Christi oves sunt concredite, & cui commisse sunt claves Regni Cælorum, & triumphantis, & militantis? Quam verò est materia hujus fori, nisi quam Christus definitivè hisce verbis ad Petrum prolatis: *Quodcumque solveris, seu ligaveris?* Hoc verò *Quodcumque*, utpote universalitatis vocabulum, num arctius exponi debet, quàm illæ indefinitæ Christi voces: *Quorum remiseritis peccata: & si peccaverit in te frater tuus.* Si ergo ex vi harum indefinitè positarum vocum, foro Ecclesiæ *tuis* se-

creto pos-

certo poenitentialium publico iudiciario sub-
sit omnis moralitas à Regno Cælorum, seu si-
ne supernaturali devians, quid nisi sub isto uni-
versalitatibus vocabulo dixeris, denotari quod-
cumque *Morale*, quà habens ordinem ad Reg-
num cælorum seu militans, seu triumphans?
Quòd si ergo illa Petro, ejusque successori
fori externi potestas superextendi debeat su-
per *Quocunque*, atque adeò regiminis quoque
politici exercitio & applicabilitate subjectivà,
quà *moralitatis in Regnum Cælorum ordinabilis for-
malitatem* superinduente, quomodo fas est, dic-
cere talem in Regibus moralitatem *in foro con-
scientiæ*, non verò in ordine ad *externum ju-
diciarium Ecclesiæ* forum, esse subjectam Apo-
stolicæ autoritati, protensæ super *Quocunque*,
universalitatem designante, cum tamen re-
spectu fori *interni* subjectio peccatorum non
nisi sub voculâ indefinitâ definitur? Quòd
si ergo sub illo *Quocunque* super omnem Christi
ovem, & omnimodam in *externo* foro pro-
babilem *moralitatis in Regnum Cælorum ordi-
nabilis formalitatem* protensio, contineatur &
Rex Christianus, quâ Christi ovis, & cun-
ctâ ejusdem quoad Regiæ potestatis exerciti-
um, & applicabilitatem, *moralita*, quomo-
dò hæc non universaliter dicenda est, subesse
Pontificis autoritati, seu potestati solvendi?
Ubi verò Regiæ potestatis jus, quâ huic per-
sonæ sub *moralitate ad Regnum Cælorum ordina-
dâ applicabilitate* contingat per illam Apo-
stolicam autoritatem ex *caulis moralibus*, Reg-
num Cælorum tam militans, quam triumphans
recipientibus, Regisque depositionem effla-
gantibus, solvi, quomodo intelligi potest
non esse factâ *effectivâ* Regis exauthoratio? In
aperto igitur est, ex præadductis fidei princi-
pijs demonstrari Summi Pontificis potestatem
erga Reges Christianos, à Regni Cælorum
& militantis, & triumphantis ordine deficientes,
exauthorandos.

PROBATIO II.

Reflexiva super *secundum* nostratis sen-
tentia argumentum.

41. Hujus argumenti vis reducitur ad hoc pun-
ctum, quòd oporteat, Summo Pontifici
concedere saltem autoritatem *Iuris Divini dubij*
declaratoriam. At quemadmodum Christi
verba: *Quorum remisistis peccata*, non impor-
tant potestatem meâ declaratoriam remissio-
nis peccatorum, sed verè absolutoriam, sic ista
Christi ad Petrum dicta verba: *Quocunque sol-
veris &c.* denotant veram solvendi potestatem.
Solutio autem juris ejusmodi eatenus tollit
materiale saltem ejusmodi juris substratum, ut
consequenter ac *indirectè* fiat solutio istius quoque
juris super tali *materiale* substrato fundati.
Quia igitur Regia potestas non tam in se *for-
maliter* spectata, utpote ut sic non dependens
à moralitate hominum, sed *immediatè* ex Deo
promanans, quam ex parte juris in hoc subje-
cto inexistentis, seu *materiale* substrati, per
quod isti homini sit appropriata, Regia Maje-
stas, ut sic ad *moralitatis Ecclesiæ* clavibus sub-

jectâ *lineam spectans*, sublit autoritati Ponti-
ficiæ, solvendi potestate munita, ac super
Quocunque morali in Regnum Cælorum ordinabili
protensæ, evidenter sequitur, posse Regiam
potestatem *indirectè, materialiter, ac subjectivè* au-
ferri per Oecumenicam Summi Pontificis au-
thoritatem.

PROBATIO III.

Reflexiva super *tertium* nostratis senten-
tia argumentum à n. 35. deductum.

43. EX hoc, quòd Reges ex *intrinsico* Christi
charactere subeant talem respectu Eccle-
siæ obligationem, quæ complectitur omne id,
quod in ipsis *moralitatis*, ad Regnum Cælorum
ordinabilis, est particeps, atque adeò Regiam
quoque potestatem, quâ debito modo exer-
cendam, & applicandam: ex quo etiam fun-
damento sit consequens, quòd Reges Chri-
stiani habeant munus, seu obligationem Ad-
vocati, ac Defensoris Ecclesiæ. Idcirco ex
hoc etiam titulo consequitur, quòd Regia po-
testas tum quoad *morale* sui substratum, tum
quoad suos effectus *morales* ex *intrinsico* cha-
racteris Christiani debito, in Regnum Cælorum
ordinabiles, *subjectivè* adeò, ac *materialiter*
spectata, sublit præactæ solvendi potestati,
Pastorali Petri successoris muneri per Christi
constitutionem annexæ.

PROBATIO IV.

Reflexiva super *quarto* nostratis senten-
tia argumento à n. 38. deducto.

44. Attendendo ad reflexionem *ibidem* à no-
bis factam, occurrit *inprimis* difficultas,
quòd Petrus Apostolus 1. *sue Epist. cap. 5.* vi-
deatur à potestate Ecclesiastica omnem vim
dominativam exclusisse. Sed in quo consistit
ratio potestatis dominativæ, nisi quòd ~~est~~ vi
dominij sui possit homo ad placitum agere pro
sui commoditate, & utilitate propria, eum e-
contra jurisdictionis, maxime Ecclesiasticæ,
authoritas ejus sit conditionis, ut, qui eâ
potitur, unice attendere debeat spirituales
gregis utilitatem, animarumque sibi com-
missarum æternam, atque Religionis ac fidei,
Ecclesiæque sanctæ bonum, sicque adeò fieri
debeat forma gregis, seipsum pro ipsius sa-
lute lubenter impendens, simul tamen, ubi
opus fuerit, adversus lupos eidem insidian-
tes, magno cum Religionis zelo decertans, &
non tantum extra Ecclesiam eiciens, sed
autoritate suâ detrudens ad statum, in quo
amplius nocere nequeant?

Imò ipsa quoque politica autoritas ju-
risdictionis, si in sua præcisâ naturâ spectetur,
talem vim dominativam propriæ utilitatis, &
non potius publici boni prolecutricem ab-
horret in tantum, ut tyrannicum dici soleat
regimen, in quo non tam Republicæ utili-
tas, quam commoditas propria intenditur,
si tamen pura sit jurisdictionis potestas, re-
spiciens subditos, quâ in uno Regno, seu Ci-
vitate

vitae tum inter se quoad politicam, & socialem vitam, mediante *Justitiâ Commutativâ* & *Distributivâ*, tum in ordine ad bonum Reipublicæ per *justitiam legalem activâ & passivâ* bene coordinatos. Quia verò in plerisque Regnis Regalis jurisdictionis respectu vulgi non est purâ, sed mixta cum aliquâ vi dominativâ, cui præter subjectionem, politico regimini correlativam, responder in subditis aliqua servitutis ad propriam Domini utilitatem reflexa species, idcirco Apostolus monuit quosque Ecclesiæ sanctæ regimini præfectos, ne dominentur in Clero, sed forma gregis facti, hujus & propriam spirituales utilitatem, & commune Christianæ Reipublicæ bonum intendant.

46.

Sed nunquid tali, quantumvis a vi dominativâ depurata jurisdictioni, ut ad Ecclesiæ sanctæ publicum, & cujusque Christi ovium privatum bonum, cum ordine ad Regnum Cælorum tam militans, quàm triumphans, efficaciter promovendum, prævalere posset, debuerat Divinitus concedi etiam aliquis gladius potestatis Politicæ quandoque adversariæ *coercitivæ*? Unde à ratione veri prorsus aliena est Neotericorum sententia, unicam in terris architectonicam, ut loquuntur, & autoritativam, jure gladij armatam, soli politico Magistratui competentem potestatem adstruens. Num enim, quia Christus pro se & Petro solvit vestigal, ex hoc arguere fas est, Christum noluisse Ecclesiæ suæ prospectum ex gladij spiritualis eidem concedendi *authoritativâ*, & *coercitivâ* potestate? Audi hæc super re Divum Chrysostrum in *cit. cap. 17. Matth. verba Christi Domini: Quid tibi videtur Simon? Reges terræ à quibus accipiunt tributum, aut censum; à filijs suis, non ab alienis? ita explicantem: Quod dicit Christus, tale est. Liber quidem ego sum, atque immunis à præstando censu: si enim Reges terræ à filijs suis non accipiunt, sed ab ijs, quos regunt imperio, longè magis liberum me ab hac repetitione esse oportet, qui non terreni cujusdam Regis, sed cælorum Regis filius sum, & Rex. Tabet porò in ore piscis inventum staterem pro se, ac illo (Petro) dari, ne cum illi, cum ipse Petrus allatenus offenderentur. Quæ ergo non protervia Neotericorum, ex illo sacro Evangelij textu, Christi erga Magistratum politicum, & consequenter Ecclesiæ, Apostolorumque subjectionem probare nitentium?*

47.

In Veteri etiam Testamento non equidem ex *jure nature*, sed ex lege Divinâ *positivâ* præter Regiam potestatem erat sacerdotium, quod secundum spheram suam minimè subijciebatur judicio politici regiminis, sed hoc debebat esse subordinatum Sacerdotij judicio, quatenus juxta *Deut. 17. capit. inerat summo Sacerdoti potestas*, tali cum autoritate in dubijs interpretandi leges judiciales, ut ejus sententiæ standum fuerit, debueritque judex decretum, seu judicium suum huic Sacerdotis sententiæ conformare, reusque mortis adeò pronuntiatu fuerit, qui Sacerdotis imperio, ac judicis decreto, secundum istius sententiam ferendo, noluisse obedire.

48.

Quæ de Salomonis Abiatharem à Sacerdotio deponentis exemplo proferuntur, de ijs erit responsio *inferius*, ubi etiam illius Pon-

tificæ autoritatis, quæ Regiæ potestati suæ pereminentis spheræ describetur: interea manifestum jam est redditum, Veteris Legis Sacerdotio fuisse autoritativam potestatem, gladij etiam *materialis*, juxta illius imperium, manu regiâ exercendi jure armatam. Talis ergo Ecclesiastica in Nova Lege, uti *suprà* dictum, gladius est tum vis *coercitiva* *Matth. 18. descripta* sub autoritate ad fidelium usque Communionis privationem, contumaci inferendam, judicialiter etiam procedendi: tum potestas ligandi, & solvendi *Quodcumque moralitate ad Regnum cælorum tam militans, quàm triumphans ordinabili supervestitum*: inter quæ *moralia* utique est Regiæ quoque potestatis exercitium, & applicabilitas *moralis*, cujus proinde, si vi illius Ecclesiasticæ potestatis in Rege aliquo Christiano fiat solutio, quid huic superesse poterit de suæ Regiæ Majestatis jure?

Corollarium.

EX dictis inferitur; *In quantum ex Veteri Testamento argumentari liceat ad Pontificiæ supra Reges potestatis extensionem probandam?* Difficultatem hic ingerit exemplum Salomonis deponentis summum Sacerdotem Abiatharem; uti habetur *3. Reg. 2. Quidni ergo, subinferunt Neoterici, par sit in Novo Testamento Regum erga Papam autoritas? Hoc expendens Bellarminus lib. 2. de Romano Pontifice cap. 29. respondet inprimis; negandam esse paritatem inter Antiqui, & Novi Testamenti Summos Pontifices. Cum enim in Veteri Testamento promissiones tantum temporales fuerint, in Novo autem Testamento sint spirituales, ac æternæ; uti SS. Patres tradunt: non mirum esse, si in Testamento Veteri summa potestas fuisset temporalis, in Novo autem Fœdere spiritualis.*

Deinde in Veteri quoque Testamento Pontificem fuisse Rege majorem, docent Philo de *vidimis*, Theodoretus *q. 1. in Leviticum*, & Procopius in *4. cap. Levit.* quod probatur tum ex *cap. 27. Num.* ubi dicitur, quod ad verbum Pontificis Eleazari tam Princeps Iosue, quàm populus ingredi, ac egredi deberet: tum ex *Levit. 4.* ubi quatuor sacrificia instituantur, ex quorum ordine, ac magnitudine colligitur dignitas personarum, pro quibus fiebant, *Primum* itaque sacrificium erat vituli pro Pontifice; *Secundum* etiam vituli pro toto populo; *Tertium* hirci, adeoque vilius, pro Rege; *Quartum* capræ pro quolibet privato. Quare ad illud Salomonis, Abiatharem summum Sacerdotem deponentis exemplum, esse dicendum, quod Rex iste, non ut Rex, sed ut Propheta & executor Divinæ justitiæ deposuerit Abiatharem, & substituerit Sadochum; siquidem *3. Regum 2.* asseratur Salomon, fecisse hanc amotionem; ut impletur *sermo Domini, quem locutus est super Heli in Silo. Nempe Deus Aaroni primitus, indeque Eleazaro quasi primogenito, ejusque posteris destinaverat Pontificatum, traductum postea ad Heli, qui erat ex Ithamar. Ex quo ergo Dominus fecit super Heli sermonem de Pontificatu ejus*

familie